KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 29.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 22. Juli 1894.

VII. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Svar til Johanne Futtrup.

Af *K.* og *H.*

Artiklen „Kristendommen og Kvindesagen" i „Hvad vi vil" Nr. 27 havde ingenlunde til Hensigt at gøre Propaganda for nogen religiøs Retning.

Betragtningerne under I og III beholder deres Gyldighed ogsaa for den, der ikke kan stille sig paa det religiøse Standpunkt, som er angivet under II. Afsnit II er altsaa paa en vis Maade overflødigt og uden Sammenhæng med nærværende Blads specielle Opgave; men det blev tilføjet med velberaad Hu i den Overbevisning, at den, som fra et positivt Standpunkt berører et religiøst Spørgsmaal, har den Pligt klart at præcisere sin egen Overbevisning; ellers kommer Sandheden i Fare. Afsnit II er altsaa nærmest en Art personlig Trosbekendelse, som ikke skal paatvinges andre; Angreb paa det Standpunkt, som her er indtaget, behøver altsaa i og for sig ikke at besvares. Undtagelsesvis hilser Forf. dog Deres Opfordring i Bladets Nr. 28 velkommen som en Lejlighed til endnu bestemtere at tegne Omridsene af den Tro, der i Nr. 27 ganske vist blev angivet tilstrækkelig klart, men dog med en stærk Stræben efter Korthed.

At det Standpunkt, som der indtages, vilde vække Anstød hos en og anden, var at forudse. Men unægteligt vækker det Forundring, at De retter Deres Angreb paa et Punkt, der for længe siden er almindelig anerkendt. De vil ikke indrømme, at Jesus er i stadig Opposition til det gamle Testamente, og De forlanger Skriftsteder til Bevis derfor. Men denne Sætning møder Dem jo dog i enhver kristelig Religionsundervisning, og de praktiske Konsekvenser deraf har for længe siden fundet Indgang; De vilde selv formodentlig protestere ret energisk mod at skulle underkaste Dem under Moseloven. Skriftstederne er ogsaa lette at finde. I Bjergprædikenen siger Jesus, som De véd, at han er kommen for at „fuldkomme Loven og Profeterne." Altsaa trængte det gamle Testamente efter hans Mening til at fuldkommengøres, til at forbedres; og dette udvikler han i det følgende gennem en hel Række Eksempler, hvor han stiller sin Lære i Modsætning til, hvad der „er sagt til de gamle." De Steder af det gamle Testamente, som han sigter til, vil De let selv kunne finde; kun i ét Tilfælde vil De maaské anse Dem for berettiget til at triumfere: Ordet „Du skal hade Din Fjende" staar ikke udtrykkeligt i det gamle Testamente, og De tager maaské deraf Anledning til at paastaa, at Jesus ikke polemiserer mod det gamle Testamente, men mod „Farisæerne og de Skriftkloge"; men De maa i saa Fald betænke, at Jesus selv siger, at det „er sagt til de gamle," og der findes ogsaa virkelig Steder nok i det gamle Testamente, hvor Hadets Aand har faaet tydeligt Udtryk; Jøderne stillede sig over for fremmede Nationer paa samme eksklusive Maade, som andre Oldtidsfolk, og de havde heri Medhold af deres hellige Skrift. Ogsaa udenfor Bjergprædikenen findes der Skriftsteder nok (se f. Eks. Begyndelsen af Kap. 12 hos Matthæus og Kap. 6 hos Lukas); at anføre dem alle er ikke til nogen Nytte. — Jesus fremhævede selv, at hans Opposition ikke havde til Hensigt at nedbryde, men at fuldkommengøre. Men den Artikel, som De angriber, talte heller ikke om nogen fjendtlig eller nedbrydende Opposition; den hævdede kun en Opposition af en saadan Art, at dette maatte være umuligt for Jesus at opstille det gamle Testamente som objektiv Trosavtoritet.

Kristendommen er ikke en Videnskab, men en Livsmagt. Dens Kærne er Troen paa, at Gud er Kærlighed; eller med andre Ord, at det ikke kan gaa os godt, hvis vi ikke lader os gennemtrænge af denne Følelse, og at det nødvendigvis maa gaa os godt, hvis vi ikke svigter Kærligheden. Det er denne kristelige Tro, der er formuleret i Ordene: „Fader vor! Dit er Riget og Magten og Æren i Evighed." Uden at have denne kristelige Tro kan man nok alligevel have den kristelige Vilje, som holder fast ved Kærligheden; men i saa Fald er det kun en Etik; først naar Troen forener sig med Viljen, bliver det en Religion. — Denne kristelige Tro kan man antage umiddelbart uden at bekymre sig om, hvorfra den stammer, stærk nok ved den subjektive Garanti, man finder i sin egen indre Erfaring. Men selvfølgeligt kan der komme Anfægtelser, som rokker ved Troen. Sjælen, der føler sig svag i Troen, griber da efter en ydre Garanti, og mener at finde denne i Dogmet om, at Kristus var identisk med Gud. Saa er det ganske vist umiddelbart indlysende, at hans Lære maa være sand; men det ny Dogme hviler atter kun paa en subjektiv Garanti, paa ens egen indre Følelse. Den svage Tro griber atter efter et fast ydre Punkt, og finder dette i Jesu første Disciples Vidnesbyrd: det ny Testamente er inspireret af Gud. Saa kan man ganske vist ikke tvivle om Kristi Person; men det tredje Dogme har desværre igen kun en subjektiv Garanti. Anfægtelserne kommer; den historiske Kritik tvivler om Ægtheden af dette eller hint Skrift; man faar Tvivl, om man har forstaaet dette eller hint Sted rigtigt; to forskellige Sekter overdænger gensidig hinanden med tilintetgørende